

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад було замовлено за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду. Для отримання додаткової інформації див. повне посилання на авторське право в кінці цього документу.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Позитивні зобов'язання

Повага до приватного життя

Відмова національних судів видати заборону надалі публікувати фотографію відомого подружжя, зроблену без їхнього відома: *немає порушення*

Фон Ганновер (Von Hannover) проти Німеччини (№. 2) - 40660/08 і 60641/08

Рішення від 7.2.2012 (Велика Палата)

ФАКТИ

Заявники – принцеса Кароліна фон Ганновер (Von Hannover), дочка покійного Князя Монако Райнера III, і її чоловік принц Ернст Август фон Ганновер. З початку 1990-х років принцеса Кароліна намагалась, переважно через судові органи, запобігти появі у пресі фотографій, які стосуються її приватного життя. Дві підбірки фотографій, опубліковані у німецьких часописах у 1993 і 1997 роках, стали причиною звернень до німецьких судів, і, зрештою, Федеральний суд у 1995 р., а Федеральний конституційний суд у 1999 р. у своїх провідних рішеннях у задоволенні позову відмовили. Ці судові процеси були предметом рішення Європейського суду у справі *Фон Ганновер проти Німеччини*¹ (перше рішення у справі *Фон Ганновер*), у якому Суд, відповідно до статті 8, знайшов порушення права на приватне життя принцеси Кароліни.

Після згаданого рішення заявники розпочали нові процеси в національних судах, вимагаючи судової заборони на подальшу публікацію трьох фотографій, зроблених без їхньої згоди на лижних курортах між 2002 і 2004 роками, і вже оприлюднених у двох німецьких часописах. Федеральний суд надав заборону відносно двох фотографій, які визнав такими, що не роблять внеску в обговорення громадського інтересу. Водночас, суд відмовив у забороні стосовно третьої фотографії, на якій було зображено заявників на прогулянці під час відпочинку у Сент-Моріці, а далі була розміщена стаття, у якій, поміж іншим, повідомлялось про поганий стан здоров'я Князя Райнера. Це рішення було залишене в силі Федеральним конституційним судом, який визнав правильним висновок Федерального суду про те, що поганий стан здоров'я правлячого Князя є предметом громадського інтересу і що преса має право повідомляти про спосіб, у який його діти поєднують обов'язки сімейної солідарності і свою правомірну потребу в особистому житті, наприклад, бажання поїхати на відпочинок. Висновок Федерального

¹. *Фон Ганновер (Von Hannover) проти Німеччини*, №. 59320/00, від 24 червня 2004р., [Інформаційне повідомлення № 65](#).

суду про те, що згадана фотографія мала достатньо тісний зв'язок з подіями, описаними у статті, був визнаний таким, що конституційно не викликає заперечень.

ПРАВО

Стаття 8: Стосовно твердження заявників про те, що національні суди не надали належної уваги рішенням Суду у справі *Фон Ганновер*, Суд зауважив, що не його завдання перевіряти, чи виконує Німеччина свої зобов'язання щодо виконання згаданого рішення відповідно статті 46 Конвенції, оскільки це є повноваженням Комітету Міністрів. Тож дані заяви стосуються лише нових судових процесів. Водночас, перевірка відповідного внутрішнього законодавства і практики *in abstracto*, стосовно змін, які Федеральний суд вніс у свої попередні рішення на основі першої справи *Фон Ганновер*, також не є завданням Суду. Натомість, його роль – визначити, чи порушував статтю 8 спосіб застосування щодо заявників законодавства і практики.

Відповідно до нового підходу, Федеральний суд надав судову заборону стосовно двох фотографій на тій підставі, що ні вони самі, ні статті, які їх супроводжували, не зроблять внеску в обговорення громадського інтересу. Проте, відносно третьої фотографії суд вирішив, що хвороба Князя Райнера і поведінка членів його сім'ї у той час вважались актуальною суспільною подією, про яку часописи мали повідомляти і оприлюднювати фотографії, які б підтверджували й ілюстрували таку інформацію. Європейський суд вирішив, що визначення національними судами хвороби Князя Райнера як актуальної суспільної події не можна вважати необґрунтованим і погодився, що фотографія, з огляду на статтю, дійсно певною мірою робила внесок в обговорення громадського інтересу (у цьому зв'язку слід згадати, що судова заборона на публікацію двох інших фотографій, які зображали заявників за схожих обставин, була надана саме через те, що вони оприлюднювались виключно з розважальною метою). Окрім того, попри питання, якою мірою принцеса Кароліна має офіційний статус у Князівстві Монако, не можна вважати, що заявники, незаперечно дуже відомі люди, є звичайними приватними особами. Їх слід вважати публічними особами. Що ж до обставин, за яких були зроблені ці фотографії, то національні суди їх врахували і вирішили, що заявники не навели жодних доказів того, що фотографії було зроблено крадькома, таємно, або за інших несприятливих обставин.

Зрештою, національні суди ретельно зважили право компаній-видавців на свободу вираження поглядів і право заявників на повагу до приватного життя. Таким чином, суди надали принципового значення тому, чи фотографії, взяті в контексті супровідних статей, зробили внесок в обговорення громадського інтересу, а також перевірили обставини, за яких вони були зроблені. Федеральний суд змінив свій підхід відповідно до рішення у першій справі *Фон Ганновер*, а Федеральний конституційний суд, в свою чергу, не лише схвалив цей підхід, але й сам зробив детальний аналіз юриспруденції Суду стосовно скарг заявника про те, що Федеральний суд її зневажив. За таких обставин, а також з огляду на можливість розсуду національних судів у зважуванні конкуруючих інтересів, національні суди належно виконали свої позитивні зобов'язання відповідно до статті 8.

Висновок: немає порушення (одноголосно).

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька мови. Цей переклад було замовлено за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду; також Суд не несе жодної відповідальності за його якість. Його можна завантажити з бази рішень Європейського суду з прав людини HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-яких інших баз даних, в яких Суд його також розмістив. Його можна відтворювати в некомерційних цілях за умови, що будуть зазначені повна назва справи та посилання на авторське право і Цільовий фонд «Права людини». Для використання будь-якої частини цього перекладу в комерційних цілях слід звертатися за наступною адресою: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.